

Üç Gülünrengi Sarı 13

– Arzeni · 31 Ocak 2012

“Alo Leyla, Züleyha’yı da al akşam bana gelin olur mu?”

“Hayırdır Ayla! Bir problem yok değil mi?”

“Var da yokta ama mutlaka gelin!”

“Vallaha meraktan öldürürsün adamı! Şuracıkta orta yerimden çat diye çatlayacağım...”

“Hadi kızım bırak gevezeliği de akşama zülüşü da al gel, nasıl olsa akşama öğrenirsin...”

“Tamam tamam ağzı sıkı ketum sende!...”Geniş ve nezih odası daralmış daralmış onu boğar hale gelmişti sanki... Nasıl oturduğunu bilemediği koltuğuna derinden bir nefes alıp yavaşça yaslandı. Pastel kavun içi duvarlar üstüne geliyordu sanki...Kendi yaptığı “El emeği göz nuru” resimler bile gözüne hoş gözüküyordu.İnsanı insan yapan ruh’un içinde bulunduğu durummuş meğer...Meğer her şeyi güzelleştiren ya da çirkinleştiren ruhmuş...”İnşallah! dostlarımla yapacağım bu akşam ki sohbet içinde bulunduğum bu durumdan beni kurtarır” diye düşündü.Şimdi, bu telefon nereden çıkmıştı? İçişleri Bakanı, Özel Kalem Müdürü neden aramıştı? Epey bir görüşmenin sonunda; “O haberi yapmaman senin için daha iyi olur “ cümlesini kurarken sesine verdiği ton çok manidardı. “Ama olsun, değil İçişleri Bakanı,Başbakan arasa kararımı değiştirmem” dedi kendi kendine.Kömür ocağının sahibi, iktidar partisinin ilçe başkanı olunca devreye giriyorlar...Ah benim güzel memleketim ah!!! Seni kimler yönetiyor? Nerede o Hz.Ömerler,Yavuzlar, Fatihler?...Hem işini iyi yapmayacaksın, vergini kaçıracaksın, hazine malını kendi malın gibi yıllarca kullanacaksın, on dokuz kişinin ölümüne sebep olacaksın...hem de ortalıkta ahkam kesip masum insanları ezmeye kalkacaksın. Bu memleket daha bitmedi Seyfullah Bey !!!“Alo,Züleyha!”

“Efendim,buyrun!”

“Tanımadın mı kız?”

“Yooo,siz kimsiniz?”

“Yapma be yavrum,en yakın dostunu nasıl tanımazsın?”

“Her arayanı tanımak zorundayım hanımefendi?”

“Allah Allah! Hele Őu haspama bakın,beni tanımamıŐmıŐ...”

“Tabiki de tanımadım.Ne bileyim sen hangi Leylasın? Hahhahha”

“Hahha haymıŐ,Őu bacaksıza bak ! Benimle dalga geçiyor...”

“Ya abla,Őunun Őurasında iki dakika takılayım dedim.”

“iyi,iyi takıldın yetesiye,neredesin?”

“Ofisteyim”

“Akşama Ayla’dayız tamam mı?”

“Abla birine sÖzÖm var, gelmesem...ben arar ÖzrÖmÖ bildirim.”

“Kızım sakın ha, Aylayı ilk defa bÖylesine çaresiz ve mutsuz gÖrdÖm.Sesi bir Ölüden farksızdı.İkimizi çok acil istiyor ...”

“Tamam anlaŐıldı.”Kemal, kÖmÖrcÖ mahallesinde yaptıŐı rÖportajların mizanpajlarını hazırlamıŐ, tekslerini tasnif etmiŐ, fotoŐraflarıyla sÖslediŐi dosyasını hazır hale getirmiŐti.”İnşallah! Bu ilk haberim çok ses getirecek” dedi.Hiç bir Őey olmazsa o masum dÖrt çocuŐun hakkı için bunu yapmalıydı.GÖzÖnÖn ÖnÖnden toplu halde aŐlamaları hiç gitmiyordu. Evlerinde ki, son biskÖvi kutusunu rengi kaçık çay eŐliŐinde bana sorgusuz sualsiz kapı eŐiŐinde ikram etmiŐlerdi. YiŐit Anadolu kadınları, geçmiŐten gÖnÖmÖze hep aynı vakarın timsalleridirler. Zeynep’te bunun onu apaçık bir ÖrneŐi. Sadece yıllar, yerler ve adlar deŐiŐikti. Sonsuz ŐÖkÖr eŐliŐinde edep, vakar ve sahiplenme duysu en belirgin ortak noktaları. Çocuklarına hem ana hem baba olmak kolay deŐildi.Ne ulvi bir tablo Allah’ım!Çok ŐÖkÖr ki, Ayla hanım gibi son derece kararlı, inançlı ve cesur bir haber mÖdÖrÖm var...Devamı var...